

sonel Lov, at jeg vil være i Stand til at lave Lovforslaget om, naar jeg faar det tilbage, saa det bliver billigere end det nuværende og dog tilfredsstillende for Intendanturen. Vi lode ham faa Forslaget tilbage, og han lavede det om, saa at det blev billigere, og vi fik en Lov, og det bedste er, at Intendanturen synes at være glad ved denne Omordning. Maaske der kunde gøres noget i saa Henseende. Men for at naa dette, vil jeg sige, er der vist kun een Vej at gaa. Man maa ikke forlange, at et Udvalg her i Rigsdagen skal sidde inde med Evner til at omarbejde et Forslag, naar det bliver forelagt fra Regeringen, saaledes at det bliver inden for den nuværende finansielle Ramme og dog ikke forstyrrer selve Bygningen af Loven. Det, man kan forlange, er, at Regeringen lader et saadant Forslag udarbejde og lader det udarbejde ikke alene af militærkyndige Mænd, men at der ogsaa bliver taget Hensyn til den anden Side. Lad der komme Mænd ind i denne Kommission, som ogsaa have en noget anden Mening om vort Forsvarsvæsen end den militære, saa kan der maaske komme noget godt ud deraf. Det var dette Forslag, der var fremme i Fjor, men som Regeringen ikke syntes tilbøjelig til at tage imod. Jeg har for mange Aar tilbage udtalt mig i lignende Retning, at det var den Vej, vi skulde gaa for overhovedet at naa til et heldigt Resultat, og at jeg troede, at vi derigennem vilde naa til et Resultat, der var til Gavn og Styrkelse for Hæren og dog betydelig mindre kostbart end vort nuværende System.

P. Christensen: Da jeg forleden Dag havde Ordet, tillod jeg mig at gøre den Henstilling til den ærede Indenrigsminister, om det ikke var muligt, at det første Morgentog fra Korsør kunde holde ved Fjennesløv. Jeg skal ikke rose den ærede Minister for hans imødekommende Svar, og naar jeg undersøger hans Grunde, kan jeg ikke se, at de ere særlig overbevisende. Den første Grund, han anførte, var den, at Toget i Almindelighed var forsinket, før det naaede Kjøbenhavn. Det forekommer mig, at selv om dette er rigtigt, vilde de 2—3 Minutter, der kunde gaa med, hvis Toget kom til at holde ved Fjennesløv, ikke bidrage særlig stærkt til Forsinkelsen. Den ærede Minister anførte ogsaa, at Fjennesløv var kun en Holdeplads, men indrømmede dog samtidig, at alle Tog holdt ved alle Stationer Vest for Roskilde. Jeg kan nu ikke se den store Forskel mellem Fjennesløv og Forlev Holdeplads eller

Station, hvad det nu er, og jeg tænker mig ogsaa, at naar jeg nu paa ny henstiller Sagen til den ærede Indenrigsminister, vil han komme til den Erkendelse, at Egnens Befolkning mellem Roskilde og Sorø ved Fjennesløv maa have samme Ret til at komme til Kjøbenhavn om Formiddagen som Befolkningen mellem Slagelse og Sorø. Jeg tillader mig paa ny at henstille til den ærede Indenrigsminister at tage dette Forhold under Overvejelse.

Jeg skal dernæst gøre en Bemærkning til den ærede Kultusminister angaaende Rentespørgsmaalet ved Sorø Akademi. Den ærede Minister sagde i sin Tale, at det var hans Opgave ikke at gøre andet, end hvad han fuldt ud kunde forsvare. Jeg tror, at det vil falde den ærede Minister overordentligt vanskeligt at forsvare det, han har gjort her eller rettere det, han har undladt at gøre. Den ærede Minister sagde videre, at han gerne vilde indfri det, som hans Formand havde lovet, hvis der var nogen Mulighed for at gøre det. Ja, det er ogsaa meget glædeligt, men den ærede Minister glemmer, at han ogsaa har været med til at love det. Det ærede Medlem for Køge (Alberti) har allerede gjort opmærksom paa, at den ærede Minister var Medlem af Regeringen, da den nugældende Finanslov blev forelagt i Tinget, og altsaa ogsaa har været Medforslagsstiller og ogsaa har Medansvaret for, at Bestemmelsen findes paa Finansloven. Naar den saa er gennemført af den lovgivende Magt, Kongen og Rigsdagen, synes det mig, som jeg tidligere har sagt, at maatte være tilstrækkeligt for den ærede Minister til at udføre denne Bestemmelse. Hvor meget end den ærede Minister søger at forsvare sig, tror jeg, at et Forsvar for hans Handlemaade i dette Tilfælde ikke er muligt. Det eneste positive, som det forekommer mig, at den ærede Minister har anført til sit Forsvar, er, at naar en Bestemmelse som denne gennemførtes for Sorø Akademi og Kommunitetets Debitorer, vilde det vække Misundelse paa andre Steder, som ikke bleve delagtige i denne Nedsættelse. Den ærede Minister glemmer imidlertid, at netop hans Handlemaade har skabt en meget stærk Misfornøjelse, som jeg tror, han ikke vil være tjent med, og jeg tror vedblivende ikke, at den ærede Minister er tjent med at have det Skin imod sig, at han ikke alene ser bort fra, hvad han selv har været med til at foreslaa, men ligesom blæser hele Lovgivningsmagten et Stykke. Den ærede Minister er sig jo sit Ansvar bevidst, han ved, at det